

Vsakdo ima kakšno skrito željo, zakaj je potemtakem ne bi imel tudi kit? To veličastno morsko bitje, ki je priplavalo tako v klasične romane (*Moby Dick* Hermana Melvilla) kot tudi v otroško literaturo (*Kiti plavajo počasi* Esada Babačiča) vsega sveta, je navdušilo tudi nizozemskega pisatelja, pesnika in zdravnika Toona Tellegna. Svojega kita je izpisal sanjavo in mehko, njegovo vizualno podobo pa je zaupal ilustratorki Annemarie van Haeringen. Tellegnov kit je povsem skromna žival, ki uživa v prostranosti morja, vseeno pa bi bil še bolj srečen, če bi imel na hrbtu vrt, na katerem bi lahko posedali njegovi prijatelji in mu delali družbo. Ni prikazan materialistično, saj ga ne moti, da nima postelje ali vrat, ampak si predvsem želi bližine, sploh pa vrt ni tako slaba ideja, ugotavlja, saj »vodomet že ima[...]«.

Njegovo hrepenenje je predstavljeno s pomočjo njegovih sanj, ko ne more gostiti veverice, ki jo kar naprej odnaša z njegovega hrba, zato se obrne na kobilico, pravljичni ekvivalent *Amazona*, ki izpolnjuje vse mogoče želje in vrtnarske pripomočke, klopce, pesek in rastlinje dostavi kar h kitu »domov«. Zasnova knjiga po malem spominja na pustolovsko pravljico, saj gre za protagonista, ki si želi objekt, pri čemer mu asistirajo pomagači, toda klasičen pravljичni model je prilagojen in osvežen – namesto da bi mu pot do objekta oteževali sovražniki, se v tej nehvaležni vlogi znajde sam. Po izpolnitvi želje se namreč res ponaša z neprekosljivim vrtom, toda vse se spremeni. Ne sme več burno skakati iz vode, ker ga lahko uniči, prav tako je nevarno, če se krohota, še najhuje pa je ponoči, ko ne more več opazovati zvezd in sanjariti. Povrh vsega pa ugotovi, da ima še najmanj zadoščenja od celotne zadeve on sam, saj je edini, ki v vrtu ne more zares uživati. Tellegen s tem preprostim obratom pokaže, da moraš biti vedno previden, kaj si želiš, saj s tem pride tudi do odrekanja, na katerega moraš biti pripravljen. Na srečo se Tellegen izogne

deus ex machina

razpletu, kjer bi vse razrešila kdo ve katera »višja sila« ali kakšno čarobno pravljično sredstvo – kit se izkaže za pozitivnega junaka, ki deluje kot samostojen akter in sam ustvarja svojo usodo, zato se odloči zadevo z vrtom končati in raje ceniti tisto, kar ima: »Videl je, kako je vse odplavalo stran. Klop, senčnik, vrtna lopa, grmovje, vijolice, vrtnice, azaleje, perunike, gladijole, jablana, podrast, ograda, vse. Zelo globoko je zavzdihnil. Ampak, ga je nato prešinilo, svoj vodomet še imam. [...] Na svoj vodomet je bil bolj ponosen kot kadar koli.«

Enakovreden del *Kitovega vrta* so prikupne ilustracije v mešani tehniki. Črn tuš označuje robove in skrbi za hudomušne izraze na živalskih obrazih, preko tega pa se razlivajo in prelivajo akvarelne barve, kar ustvarja podvodni, morski občutek. Izmenjujejo se minimalistične in celostranske ilustracije, a tudi pri slednjih niso nikoli pobarvane cele ploskve. Pri ilustracijah vrta je pogosta siva barva, ki ustvarja lep kontrast z zelenkastim rastlinjem. Zanimivo je, da gre za zelo pisano knjigo, a pri posamezni ilustraciji po navadi izstopa samo po ena barva. Najbolj pa začara velika dvostranska podoba sivkastega morskega življenja in ponosnega »ozelenelega« kita, ki čisto brez besed pokaže, kakšna posebnost je kitov vrt v resnici. Ne dobiš vedno tistega, kar hočeš, dobiš pa tisto, kar potrebuješ, se nauči kit. Na videz otroška, nezapletena in hudomušna zgodbica zato v sebi skriva veliko plasti in predvsem nepretenciozno nariše junaka, ki se ne boji odgovornosti in sam poskrbi za svojo srečo, pa čeprav mora priznati lastno napako. Poučno, pa še poslastica za oči.

Informacije o knjigi so dostopne na spletni strani [založbe](#) .

Avtorica: Veronika Šoster

{fshare id=3010}